

Sygn. akt II Kp 152/16

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2016r.

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Adriana Skorupska

Protokolant: Katarzyna Czaplicka

po rozpoznaniu w sprawie o czyn z art. 207 § 1 k.k.

na skutek zażalenia pełnomocnika pokrzywdzonej A. W.

w przedmiocie odmowy wszczęcia dochodzenia

na podstawie art.330 § 1 k.p.k.

postanowił :

uwzględnić zażalenie pełnomocnika pokrzywdzonej **A. W.** z dnia

4 marca 2016r. na postanowienie Komendy Powiatowej Policji w D.

z dnia 15 lutego 2016r. w przedmiocie odmowy wszczęcia dochodzenia i uchylić zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 15 lutego 2016r. Komenda Powiatowa Policji

w D. na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. odmówiła wszczęcia dochodzenia w sprawie znęcania się psychicznego i fizycznego nad A. W. w okresie od stycznia 2014r. do 26 stycznia 2016r. w D. przez T. W. w ten sposób, że wyzywał ją słowami wulgarnymi, ubliżał jej, ograniczał korzystanie ze wspólnych rzeczy, szantażował i wyrzucał z domu, a nadto w lipcu 2015r. poprzez szarpanie i ciągnięcie za rękę po korytarzu spowodował u pokrzywdzonej obrażenia ciała w postaci stłuczenia okolic potylicy, karku, przedramion, ramienia i łokcia lewego, kłębów i stawów międzypaliczkowych bliższych palców 2,3,4,5 ręki prawej, podbiegnięć krwawych ramienia lewego, łokcia lewego, przedramienia lewego, kłębów ręki prawej, palca 4 ręki prawej powodujące rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni, tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k.

w zw. z art. 11 § 2 k.k. z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu.

Pełnomocnik pokrzywdzonej A. W. w ustawowym terminie złożyła zażalenie na postanowienie z dnia 15 lutego 2016r., w którym wniosła

o uchylenie postanowienia w całości i wszczęcie postępowania przygotowawczego oraz zobowiązanie do przeprowadzenia dowodów z przesłuchania w charakterze świadka dzielnicowego M. A. na okoliczności związane z przemocą domową stosowaną przez T. W., z przesłuchania funkcjonariuszy Policji oraz funkcjonariuszy Pogotowia (...), którzy brali udział

w interwencji w dniu 26 stycznia 2016r., 13 grudnia 2015r., 20 lipca 2015r.,

z przesłuchania w charakterze świadka R. T. na okoliczność zdarzenia z dnia 19 lipca 2015r., z nagrań audio dołączonych do zażalenia na okoliczność zdarzeń, z dokumentacji zgromadzonej w MOPS D. na okoliczność przeprowadzonych czynności w związku z założeniem niebieskiej karty, z opinii biegłych psychiatrów, ze sprawozdania kuratora.

W dniu 26 kwietnia 2016r. Prokurator Rejonowy w D. nie podzielając stanowiska pełnomocnika pokrzywdzonej wniosł o nieuwzględnienie zażalenia i utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia.

Zdaniem Sądu zażalenie pełnomocnika pokrzywdzonej A. W. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 207 § 1 k.k. przestępstwo znęcania się polega na zadawaniu cierpień fizycznych lub moralnych członkowi rodziny lub innej osobie pozostającej

w stałym lub przemijającym stosunku zależności sprawcy. Przez „znęcanie się” należy rozumieć takie działania sprawcy, które polega między innymi na intensywnym

i dotkliwym zadawaniu cierpień moralnych osobie pokrzywdzonej w celu jej udrczenia, poniżenia lub dokuczenia albo wyrządzenia jej innej przykrości, bez względu na rodzaj pobudek (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 1996r.

w sprawie o sygn. akt WR 102/96) powtarzającym się w czasie albo jednorazowym, lecz intensywnym i rozciągniętym w czasie. O przyjęciu więc znęcania się rozstrzygają społecznie akceptowane wartości wyrażające się w normach etycznych

i kulturowych. W ocenie znęcania się decydujący jest obiektywny punkt widzenia, nie zaś subiektywne odczucie pokrzywdzonego. Istota przestępstwa znęcania się polega na jakościowo innym zachowaniu się sprawcy aniżeli na zwyczajnym znieważeniu lub naruszeniu nietykalności cielesnej osoby pokrzywdzonej. O uznaniu za znęcanie się zachowania sprawiającego cierpienie psychiczne ofiary powinna decydować ocena obiektywna, a nie subiektywne odczucie pokrzywdzonego. Za znęcanie się nie można uznać zachowania sprawcy, które nie powoduje u ofiary poważnego cierpienia moralnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2003r. w sprawie sygn. akt IV KKN 312/99). Zadawanie cierpień moralnych, psychicznych osobie pokrzywdzonej

w celu jej udrczenia, poniżenia lub dokuczenia albo wyrządzenia jej innej przykrości, bez względu na rodzaj pobudek, nie będzie stanowiło „znęcania się” w rozumieniu art. 207 § 1, skoro nie miały one charakteru działań „dotkliwych” i „ponad miarę”, a więc swą intensywnością wykraczających poza granice zwyczajnego naruszenia nietykalności fizycznej, znieważenia, poniżenia czy innego naruszenia czci pokrzywdzonego. Co więcej, przestępstwo znęcania zostało w Kodeksie karnym skonstruowane jako wielodziałaniowe. W takiej podstawowej postaci ze swojej istoty zakłada powtarzanie przez sprawcę w pewnych przedziałach czasu zachowań skierowanych wobec pokrzywdzonego. Poza szczególnymi przypadkami dopiero suma tych zachowań decyduje o wyczerpaniu znamion przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. Znęcanie może być popełnione przez działanie lub przez zaniechanie. Jeżeli znęcanie przybiera postać zaniechania, to może być popełnione jedynie przez sprawcę, który ma obowiązek podejmowania w stosunku do ofiary określonych czynności. Ustawowe określenie „znęca się” oznacza działanie albo zaniechanie polegające na umyślnym zadawaniu bólu fizycznego lub dotkliwych cierpień moralnych, powtarzającym się albo jednorazowym, lecz intensywnym i rozciągniętym w czasie. Przestępstwo znęcania się zostało w Kodeksie skonstruowane jako zachowanie z reguły wielodziałaniowe. Pojęcie znęcania się w podstawowej postaci ze swej istoty zakłada powtarzanie przez sprawcę w pewnym przedziale czasu zachowań skierowanych wobec pokrzywdzonego. Zatem, poza szczególnymi przypadkami, dopiero pewna suma tych zachowań decyduje o wyczerpaniu znamion przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2003r. w sprawie sygn. akt IV KK 49/03). Typowe znęcanie się jest zachowaniem intensywnym

i częstotliwym, złożonym zazwyczaj z wielu elementów wykonawczych działania przestępnego. Wyjątkowo za znęcanie się można uznać postępowanie wprowadzone ograniczone do jednego zdarzenia zwartego czasowo i miejscowo, lecz odznaczającego się intensywnością w zadawaniu dolegliwości fizycznych lub psychicznych, a zwłaszcza złożone z wielu aktów wykonawczych rozciągniętych w czasie.

W ocenie Sądu podjęta w niniejszej sprawie decyzja odnośnie odmowy wszczęcia postępowania przygotowawczego jest, co najmniej przedwczesna.

Należy zauważyć, iż prowadzący postępowanie sprawdzające poprzestał jedynie na przesłuchaniu pokrzywdzonej A. W. i rozpytaniu T. W. i jego matki B. W. na okoliczności podane w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa i nie poczynił żadnych innych ustaleń.

Zdaniem Sądu należy przychylić się do zażalenia pełnomocnika pokrzywdzonej A. W. i uznać, że materiał dowodowy nie został zebrany w całości i wymaga uzupełnienia w toku przeprowadzonego postępowania przygotowawczego. Dopiero po uzupełnieniu postępowania przygotowawczego w zakresie wskazanym w zażaleniu pełnomocnika pokrzywdzonej, a nadto ewentualnym przesłuchaniu dzieci stron, po usunięciu wszelkich wątpliwości i przeprowadzeniu wskazanych dowodów, możliwym będzie podjęcie właściwej decyzji w sprawie.

(...)

(...)